

За по-спокойни сласти и уследи
Отъ сладкий хлѣбъ на любовъта не винѣги ядеме .

XLIV.

О с а.

Б а с н я.

Върху обляната съсъ кръвъ коса
На български единъ войникъ, раненъ въ главата,
Прънесенъ въ болницата изъ полето на борбата,
Бъ кацнѣла една оса
Съзрѣ я паякъ, любопитенъ гадъ, и я запита:
„— Другарко, съкашъ че си уморена и сърдита?
„Защо си тъй окалена и съ прахъ набита?
„Тамъ въ полскитъ цвѣта и дрѣвеса
„Съ кой врагъ се срѣщнѣ, обади ми?
„Какви пакъ нови подвиги извърши, раскажи ми!“
„— Не знаешъ ли отъ гдѣ се връщаме? Отъ Дра-
гоманъ!

Отвърнѣ осата

„Отъ Сливница, отъ Гурголята!

„Разбихме Сръбскій кралъ Миланъ! .“

Тѣй лѣжатъ всички паразити;
Тѣй съ людски подвизания бездѣлникътъ се кити,
Прокарва се за великанъ!

XLV.

А ф о р и з м ъ.

Това което щастие наричаме е сѣнь
За битие чловѣшко—отъ чловѣшкий битъ навѣнъ.
